אללי תמוז תרע"ט - יולי 1919 DOC 2107

יום ב'

אהרן!

בכל ימי הסערה שהתחוללה אצלכם, אשר נקפה גם אותנו, לא כתבתי לך. מה אפשר היה לכתב!
שרויים היינו בחשש של אמון-עכבים תמידי, וב[illegible]-לבב ממש חכינו לבואו של רגע ורגע,
שמא ירד מחנה איזה גדודאי ושמא יבואו אלינו איזו בשורה, אם טובה או רעה. לא אכביר
לך את תלאותי ותוגתי, לא אשר אני שעברתי בכל הרגעים הקשים והמסוכנים ולא חדלת מספק
אותנו בידיעות, כה מסולפות ומזיפות. ראיתי מתוך העתונים, כי אין כונתם בזה מלוי חובת
"האינפורמציה" בלבד, כי אם חושב אתה בהיות של הבטן אצלנו וקרובים אנו אל לצון, ורוצה אתה,
כי נעזוב את הנקשה ארצך ואת משקך. אל ראות. תורת-רפאים.
לרפה נסעתי למען דעת את המשק ואחר נסעתי אל אירו שמה, כי עוד ישנו שם ואלו ידיעת
גם הדאגה לך והתיעצתי בקנטרה המבררה ושתיקתי של [illegible] אשר ילדה להתפרש לו לטובה - לא
הניחו לי. בשובי - והנה נסגר שער הגבול אל הגט והקבוצה האמנה מבשרת לדרך.
בגדוד [illegible] קבלתי רשם רעה: בקהל "הרחב" מדוכאות הרוחות מאד. בכל ההכרה חושים
את הפסדה למפלה ואת הנקודה - ביחוד בשורה שקבענו ואומרים כי היתה שבר המתנדבות -